

[Undervisningsministeren]

Som jeg nævnte før, forbereder jeg i snævert samarbejde med arbejdsministeren en ungdomsgarantiordning, hvorefter alle ledige unge til og med det 24. år skal tilbydes enten – og i øvrigt primært – en uddannelse eller eventuelt beskæftigelse af mindst 9 måneders varighed.

Baggrunden for at etablere en ungdomsgaranti er, at en hidtidig indsats i 1978 i henhold til beskæftigelsesplan II ganske vist har været i stand til at give godt 30.000 unge et tilbud om beskæftigelse eller uddannelse, men en del unge har ikke modtaget noget tilbud, og andre er, efter at have deltaget i en af beskæftigelsesplanens aktiviteter, atter vendt tilbage til arbejdsløshed, og over for denne gruppe er der behov for en intensiv indsats.

I øjeblikket forberedes en forsøgsordning i 2 amtskommuner med start fra 1. marts 1980. I 1981 tænkes forsøget udvidet med flere amtskommuner, hvorefter det er tanken at etablere en landsdækkende garanti. Det er regeringens opfattelse, at en sådan landsdækkende garanti vil være en central brik i bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden.

Den 1. august 1980 træder en ny lov om Statens Uddannelsesstøtte i kraft, og ud over de forbedringer, denne lov indebærer, vil regeringen sikre, at de økonomiske indgreb fra december 1979 så vidt muligt ikke får virkning for de uddannelsessøgende. I forbindelse med den foreslåede omlægning af rentefradraget fra et fradrag i indkomst til et fradrag i skatten er renteudgifter hidhørende fra statslån og statsgaranterede lån foreslået ligestillet med renter af erhvervsgæld, således at der fortsat vil kunne foretages skattefradrag for disse renteudgifter i indkomsten, og i forbindelse med regeringens beslutning om at nulstille pristallet pr. 1. januar 1980 er det besluttet at ligestille de uddannelsessøgende med pensionister og med lavtlønsområdet, således at de uddannelsessøgendes stipendier i støtteåret 1980–81 ikke beskæres som følge af indgrebet i indkomstudviklingen bortset fra den regulering, der ligger i, at energiposterne er fjernet fra vægtgrundlaget for reguleringspristallet.

Som det vil fremgå af det, jeg har sagt, tillægger regeringen det væsentlig betydning, at vilkårene for børn og unge bliver de bedst mulige på uddannelsesområdet, og hvor det er muligt, over regeringen en aktiv indsats

for at afbøde krisens virkninger for disse grupper.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil gerne først takke de tre ministre for redegørelserne for deres særlige områder. Jeg synes, at der i disse redegørelser var mange positive ting og mange gode hensigter, og jeg ser frem til, at en del af de gode hensigter hurtigt bliver omformet til lovforslag, så vi kan fortsætte drøftelsen her i folketinget. Men jeg kan desværre ikke dele den positive holdning, som blev udtrykt, på alle områder, og det vil fremgå af det, jeg nu vil sige, hvorfor og hvor jeg ikke kan dele den.

Det er tit blevet sagt, at børn er et folk, der bor i et fremmed land, men når man ser på de vilkår og muligheder, som krisensamfundet giver børn, må man af og til spørge sig selv, hvem det mon er, der bor i det fremmede. Om det mon ikke er de voksne; om de mon ikke har glemt, at det er børnene, som skal bygge det kommende samfund op, og at det samfund skulle være et samfund, hvor man kan leve og udvikle sig, og ikke et samfund, hvor fantasi, skaberevne og livsglæde er udelukket, fordi de voksne af i dag ikke tænker på eller ikke mener at have råd til at tænke på at give børnene lov til at udvikle sig til modne, fantasifulde og skabende voksne.

Man kan selvfølgelig ikke tage alle børn under ét. Det er stadig bedre at være barn i en velhaverkommune med rimelige institutions- og skoletilbud og med forældre med god uddannelse og en fritid, der giver dem lejlighed til at være sammen med børnene, end at være barn af økonomisk og uddannelsesmæssigt dårligt stillede forældre eller af en ung enlig mor eller far. Men for langt de fleste børn gælder det, at den barndom, de får, ikke er rimelig i forhold til de krav, som de voksne burde stille til den; for børn er jo bl.a. karakteriseret ved, at de ikke selv kan bestemme, hvordan deres liv skal udformes.

Børnene kan nu godt selv sige noget om, hvordan de har det. Det fremgår bl.a. af den bog, som Foreningen Norden udsendte i børneåret. »Barnens Miljø i Norden« hedder den. Der siger børnene f.eks.: De store slår os; det værste er, når de vil slå vejret ud af os, det gør så ondt, og nogle gange kommer vi til at kaste op, når de slår os i maven.